RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 100.641 van 8 november 2001.
in de zaak A. 112.180/XIV-7107.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 30 maart 1969 en van Armeense nationaliteit, op 29 oktober 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 oktober 2001, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 oktober 2001;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 7 november 2001 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van verzoekster;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat uit de inhoud van het neergelegde verzoekschrift blijkt dat de tegenpartij de Belgische Staat is, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken;

2. Overwegende dat de verzoekende partij vraagt dat de zaak wordt vastgesteld voor een kamer met drie Staatsraden; dat zij van dit verzoek afstand doet op de openbare terechtzitting van woensdag 7 november 2001, zodat een alleenzetelend Staatsraad rechtsgeldig van de zaak kennis kan nemen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 16 oktober 2001 van de Burgemeester van Kuurne, genomen in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 augustus 2001, op 23 oktober 2001 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht; dat de verzoekende partij, haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten vijftien dagen na de betekening van voornoemd bevel; dat de verzoekende partij en haar echtgenoot op 29 oktober 2001 een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingeleid, zodat zij alert en diligent hebben gehandeld en de ingeleide procedure bijgevolg ontvankelijk is; dat is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een verzoekschrift neerlegt bestaande uit tweeëndertig bladzijden, met een bundel stukken bestaande uit minstens vijftig

bladzijden; dat een dergelijk verzoekschrift niet kan worden ingepast in de notie uiterst dringende noodzakelijkheid en een miskenning uitmaakt van het wezen zelf van het administratief kortgeding;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de tweede voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, een eerste middel aanvoert, afgeleid uit de schending van "het motiveringsvereiste, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zoals gesteld door het algemeen rechtsbeginsel dat de motivering oplegt"; dat zij daaraan toevoegt dat artikel 149 van de Belgische Grondwet en artikel 6 van het EVRM zijn geschonden;

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze pertinent, deugdelijk en afdoende moeten zijn;

Overwegende dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht; dat desbetreffend de verzoekende partij geen middel ontwikkelt;

Overwegende dat de verzoekende partij evenmin een grief formuleert ten aanzien van de materiële motivering van het bestreden bevel; dat het bestreden bevel steunt op een dubbel motief, dat het eerste motief als volgt luidt :

> "Verblijft langer in het Rijk dan de vastgestelde termijn volgens artikel 6 of (de verzoekende partij) kan het bewijs niet leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, al. 1, 2**/** van de wet van 15/12/1980).";

dat dit motief dat volstaat om het bestreden bevel te dragen, niet wordt betwist door de verzoekende partij; dat het tweede motief luidt :

> "- De regularisatieaanvraag ingeleid op basis van de wet van 22/12/1999 werd definitief verworpen door een beslissing van de Minister van 13/08/2001.
> - De asielaanvraag ingediend door betrokkene werd definitief afgesloten.
> (...).";

Overwegende dat de verzoekende partij geen kritiek formuleert op de inhoud van het advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie die op 19 juli 2001 een gemotiveerd advies uitbracht aan de bevoegde Minister, dat op 20 september 2001 door de bevoegde Minister werd meegedeeld aan de Advocaat van de verzoekende partij en op dezelfde datum aan de verzoekende partij; dat de Minister van Binnenlandse Zaken

de motivering van de Commissie voor Regularisatie onderschrijft en tot de zijne maakt; dat, hoewel in de brief van 20 september 2001 uitdrukkelijk wordt vermeld dat “tegen deze beslissing een voorziening kan worden ingediend overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dit binnen 30 dagen”, tot bewijs van het tegendeel geen voorziening werd ingediend tegen de beslissing van de bevoegde Minister, zodat op het eerste gezicht de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 september 2001 op het tijdstip van uitspraak van huidig arrest definitief is; dat de Raad van State ten overvloede vaststelt dat het advies van de Commissie voor Regularisatie gedragen wordt door pertinente, deugdelijke en afdoende motieven; dat het determinerend motief van dit advies als volgt luidt :

> “Indien echter betrokkenes voorgehouden problemen, die hem beletten terug te keren naar Armenië, hun oorzaak vinden in feiten die geen verband houden met de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève, bestaat de mogelijkheid dat voormeld artikel (bedoeld wordt artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet) wel wordt toegepast.
>
> Terzake wordt in de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal gesteld : ‘De beweerde problemen van betrokkene vinden hun oorsprong in een niet-betaalde schuld van zijn bedrijf’. Betrokkene heeft inderdaad steeds beweerd dat hij zijn land ontvlucht is omdat hij door een medewerker werd opgelicht, daardoor zijn financiële verplichtingen ten aanzien van een leverancier niet na kon komen en aldus in aanvaring kwam met de autoriteiten. In de veronderstelling dat deze feiten met de waarheid overeenstemmen - de Commissie stelt vast dat betrokkene zelf geen begin van bewijs terzake bijbrengt -, zijn zij niet van aard om te kunnen worden aangezien als een reden van onmogelijkheid van terugkeer. Betrokkene heeft immers zelf verklaard ‘dat hij van plan is om terug naar Armenië te gaan van zodra de financiële situatie is rechtgezet (door de verkoop van zijn bedrijf)’ (beslissing van de Commissaris-generaal van 15 oktober 1999). Bovendien heeft de Commissaris-generaal in zijn beslissing de terugleiding geadviseerd. Dergelijke clausule gaat verder dan voormeld verdrag van Genève en heeft ook betrekking op artikel 3 van het EVRM dat het verbod van folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen formuleert (D. VANHEULE, Vluchtelingen, een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Mys & Breesch, Gent, 1993, nrs. 243 en 252).”;

Overwegende dat het bestreden bevel, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, geldt voor de echtgenoot van de verzoekende partij en voor hun drie minderjarige kinderen, wat de verzoekende partij betwist op bladzijde achttien van haar verzoekschrift, maar niet betwist in de brief van haar Advocaat van 1 oktober 2001, gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken; dat de Advocaat onder meer het volgende schrijft :

> “Dat de nieuwe wet (bedoeld wordt de Regularisatiewet) als volgt werd (wordt) geïnterpreteerd dat één gezinslid, het hoofd van het gezin het verzoek (tot regularisatie wordt bedoeld) diende in te dienen ten behoeve van alle gezinsleden.”;

dat dit concreet betekent dat het bestreden bevel op het eerste gezicht, uitvoerbaar is ten aanzien van de ouders en de drie minderjarige kinderen; dat evenwel de beslissing van effectieve tenuitvoerlegging tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de verwerende partij;

Overwegende dat artikel 149 van de Grondwet en artikel 6 van het EVRM op het eerste gezicht niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen, zodat

de beweerde schending van deze artikelen niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 15 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet), doordat "het verzoek tot regularisatie van alleen H. M. behandeld is en niet dat van de overige gezinsleden die nog steeds een verzoek tot regularisatie lopen hebben";

Overwegende dat uit punt 3.2.1. in fine volgt dat dit motief feitelijke grondslag mist en dat het bestreden bevel geldt voor de ouders en de drie minderjarige kinderen;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 14 van de Regularisatiewet;

Overwegende dat dit middel feitelijke grondslag mist, gelet op wat in de punten 3.2.1 en 3.2.2. werd overwogen;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 13 van de Regularisatiewet;

Overwegende dat de verzoekende partij, haar echtgenoot, en hun gemeenschappelijke kinderen kennis kregen, zoals wettelijk voorgeschreven, van de brief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 september 2001, van het advies van de Commissie voor Regularisatie van 19 juli 2001 en van het bestreden bevel van 16 oktober 2001, zodat het middel feitelijke grondslag mist;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht november tweeduizend en een, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. Kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **E. BREWAEYS.**